

הרפתקת הירח

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ו', עמ' 156-157

תרגום: אורי אורלב

הירח הפרזיט עיווה את פרצופו המלא, השמן והמטומטם מאחורי העננים, עיקם את פיו הרחב בחיוך מטופש של שביעות רצון עצמית וחשב:

"מה הם ידברו עלי?"

הקשיב, הקשיב בחוסר סבלנות הולכת וגוברת, מדוכדך ומרוגז.

"אף לא מילה. מה זה לעזאזל?"

האנשים חוזרים מהצגת תיאטרון, מהלכים ברחוב, הרי הם מסתכלים, נ, שלפחות אחד מהם ילחש ברגש:

- איזה ערב, איזה ירח נהדר...

האם אין יותר חולמי חלומות?

"זמנים יפים" – חשב לו הירח.

אך כעבור רגע הקיש על מצחו וקרא:

- איזה חמור אני, אלך לגן הססקי. שם נצאים הצעירים הנלהבים...

והלך.

להט חולני ניצת בעיניו מרוב תשוקה לשמוע מחמאות. הוא ראה על הספסלים כל כך הרבה "זוגות", כל כך הרבה "זוגות"!

הקשיב.

מדברים מפני שמדברים, הומים ומלהגים מפני שהומים ומלהגים, אבל א מילה על הירח.

פתאום! פתאום כיסה סומק עז את פניו של הריח הזקן, שחי אלפי שנים, והירח שראה ושמע כל כך הרבה, וזאת למראה מחזה מביש שלא היה לו כל קשר לבעלי חלומות.

- כך הם חולמים לאור הירח – אמר וירק מבין שיניו.

עץ ערמונים זקן בן מאה לחש לו בעצב:

- אם היית עומד כל הזמן כמוני, היית נשרף לאפר מרוב בושה.

